

CATALUNYA SOCIAL

Any VIII Núm 347

Un any, 10 ptes. — Núm. solt, 20 cts.

21 Gener de 1923

PUBLICACIÓ
SETMANAL

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
DURAN I BAS, 11 - BARCELONA

APARTAT 1036
TELEF. 1171 A

EL SEPULCRE DE SANT RAMON DE PENYAFORT A LA SEU DE BARCELONA

La llàntia encesa

La destrucció del bellíssim convent de Santa Catarina, amb son incomparable claustre gòtic, el trasllat de les despulles del seu cos a la Catedral, la foscor en què constantment romania el sepulcre-altar dins les naus del temple de la Santa Creu, havien deixat també el culte de Sant Ramon de Penyafort i la devoció popular un xic esmortits. Solament l'il·lustre Col·legi d'Advocats barceloní, no podent oblidar que l'autor de les Decretals (la col·lecció de major nombre de segles de vigència al món, després de les col·leccions romanes) havia estat un català, servava la tradició del seu culte mitjançant el seu altíssim patronatge.

Un dia, un company nostre alçà la seva veu per a la nova popularització del Sant, que tan popular havia estat a Catalunya. I el benemèrit Prelat doctor Miralles (Dominus conservet eum...), amb el Capítol Catedral, recolliren el prec, i el sepulcre del Sant es veié rodejat d'unes llànties, honorat amb una Missa de Comunió que CATALUNYA SOCIAL li dedicà, amb una llumeta constant que durant tot l'any crema davant el seu sepulcre, i sobretot amb una nova corona d'afecte popular; ciris i flors hi foren ja portats, l'almoïna ha fet possible en el present any un solemne ofici, i qui sap els projectes pel dia de demà... I fins en la resta de la terra catalana ha aparegut una que altra guspira d'aquest afecte i d'aquesta devoció oblidada, i així no fa molts dies que rebérem la visita d'uns bons amics d'Alcanar (terra tortosina) per a parlar-nos d'unes festes a honor del Sant, allí on compta amb un altar a la parroquial, amb un benifet sota el seu patronatge, amb una tradició ferma, però avui un xic somorta...

I és que els homes-fites d'un poble no es poden separar mai d'ell. Per poc que s'endinsi en la història pròpia, en la pròpia ànima col·lectiva, el seu nom resplendeix ací i allà, les seves gestes refulgeixen arreu, i el rastre de llum que deixaren en passar pels mateixos camins que nosaltres travessem avui, torna a aparèixer. I no cal dir com això s'esdevé en grau altíssim quan l'home-fita ho és de la ciència universal, ho és de l'Església, ho és de tot el poble. Un gran Sant, un gran jurista, un fundador d'una ordre religiosa i tercer General d'una altra, un moralista de l'alçada de l'autor de la Summa de Poenitentia, no pot haver desaparegut sense deixar una empremta molt profunda dins l'ànima d'aquest poble que tant estimà i en mig del qual va fer la més ferma sembrada de llavor de santedat i de ciència.

Aquest any passat, a més, tenim un motiu especial per exultar-nos; i és el que deriva del Cicle primaveral de Conferències que la Biblioteca Balmes li va dedicar a base d'escollits treballs de gent

nostrada i gent estrangera. Mentre nosaltres propugnàvem per la popularització del seu culte, aquella institució de cultura estudiava altre cop la seva obra formidable d'home de ciència i en mostrava tots els caires en els cercles enlairats de la intel·ligència.

Aquest any, doncs, seguint el nostre programa, en aquest punt com en els altres, no ens cal dir més que una cosa: una fita més, un pas més, i prou. El culte a les despulles venerables de nostre Sant Patró no ha cessat en tot l'any; la irradiació a la resta de la terra nostrada ha començat ja; els homes de ciència s'han ocupat una vegada més de l'obra gegantina del "Confés de Reis i de Papes"; i els cultes que per al present any es preparen seran molt més esplendorosos que els de l'any anterior. Poc a poc, amb l'ajuda de Déu, anirem consolidant la nostra obra; poc a poc anirem estenent la devoció al Sant arreu, ja que arreu havia existit i ben arrelada. Mentrestant, per ara, així com davant les despulles del Sant crema constantment una llàntia, alimentada per l'oli que unes ànimes humils faciliten, així també dins la nostra ànima volem que hi segueixi encesa la llàntia de la devoció al gran Sant català, i que a l'entorn del seu sepulcre s'hi mantingui sempre encesa la llàntia dels esperits de tots, a fi de fer tornar el Sant al poble i a fi de mostrar-ne cada vegada més als intel·lectuals de la terra el gran valor d'actualitat de les tasques de l'home que "il·luminà tota l'Església i segellà la civilització catalana amb la marca d'un criteri insuperable i fecundíssim", segons el gran Bisbe de Vich.

Sant Ramon és en l'ordre jurídic ço que Sant Tomàs en l'ordre filosòfic i teològic; la Summa de Penitència del primer forma una perfecte pendant amb la Summa Teològica del segon; són, respectivament, una condensació i assimilació de la doctrina moral i jurídica i de la doctrina filosòfica i teològica dels antics en forma perfectament organitzada i senzilla; no tenen l'enterament sistemàtic, sinó la flexibilitat de l'ésser vivent; enemics d'exageracions, cerquen sempre el just medi; tenen un gran cop d'ull per a conèixer la veritat, però van a poc a poc a definir-la; mai no s'aferren al propi judici, sinó que atenen sempre al sufragi dels antics.

DR. TORRAS I BAGES

(De La Tradició Catalana)

Ja sou subscriptors de CATALUNYA SOCIAL?

Significació actual de Sant Ramon de Penyafort

La iniciació del culte popular al sant gloriós "confés de reis i de papes" que ara es torna a començar després d'una centúria gairebé d'obscuritat, culte que recomença entorn del sepulcre mateix on reposa la venerable despulla, sepultura que en certa manera podríem dir moralment descoberta en la nostra Seu on el cos i la tomba jeien sense record de la gent, és talment com un fet providencial, i sens dubte permeté l'Amo de les destinacions terrenes el silenci i la fosca al volt del cos de Sant Ramon de Penyafort, per tal de donar més especial significació al moment de reaparèixer.

Obrint les pàgines doctorals de *La Tradició Catalana*, on el Pastor perennal dels fidels de la nostra terra, el Bisbe Torras i Bages, deixà escrit el que més que cap altre llibre nostre mereix el títol d'Evangeli pairal, perquè ajusta totes les nostres coses, història, etnos, tradició, llengua i cultura, el passat, el present i l'esdevenidor, a l'Evangeli de Crist, espinada, litoral i frontera de nostre territori moral, en explicar quin va ésser l'ofici i el paper de Sant Ramon de Penyafort en la nostra unitat espiritual colectiva, als moments històrics de la formació del poble, en organitzar-se definitivament com a poble modern i cristià amb totes les seves característiques i atributs, dóna a entendre quin serà el sentit d'una reaparició del Sant en una època on altra volta hagués de menester la nostra terra el seu mestratge. La significació del Mestre en el segle XIII, enfront d'heretges, jueus i sarraïns, és la manutenció ultrancera i rigorosa, de la unitat doctrinal. La lliçó de Sant Ramon de Penyafort en actualitzar-se altra volta, als dies d'avui, sembla que la podem distingir i assenyalar com la defensa de la doctrina catòlica en el nostre poble, i d'una manera especial la fermesa i vigoria en el seu apostolat.

Passa avui el nostre poble per una crisi històrica. Aquesta crisi és doble; és externa, i creada per la confluència de circumstàncies que operen en un sentit únic totes elles: la contradicció exterior sistemàtica, implacable, de tots els elements vitals. És també interna, produïda per la confusió i congestió sorda de tots aquests elements vitals que no troben la circulació adequada, que no juguen la seva adequada funció de normalitat. El perill d'asfíxia és doble; ens amenaça de fora i de dins. Aquesta crisi, doble i tot, serà salvada amb l'ajut de Déu, com les malalties de creixença dels cossos vius, però mercès a la intervenció d'agents espirituals que timonegin la direcció del poble, no la direcció orgànica i política, sinó la direcció dels enteniments. Aquesta direcció espiritual ningú no pot vindicar-la amb tant de prestigi històric, en mig de l'estol, nodrit per gran fortuna, dels pares i patriarques de la terra, com Sant Ramon de Penyafort. Aquesta direcció ha de basar-se, si no damunt de la unitat religiosa com el segle XIII podia aquest concepte entendre i proposar-se, almenys sobre el franc predomini de la veritat catòlica, en nostre cos social.

En dos mots del bisbe Torras precisaríem el to d'aquesta acció pel predomini central de la doctrina, i la lluita que per a l'hegemonia doctrinal del catolicisme en nostra terra cal emprar: la *racional energia*. "Dos principis dissolvents s'oposaven a Catalunya en començar el segle XIII a la unitat de pensament

per a la qual treballava l'ordre de Frares Predicadors amb *racional energia*: la maldat herètica i la incredulitat rabínica i mahomètica". Era Sant Ramon de Penyafort el cap d'aquella escola de dominics, que tant ajudaven a formar la consciència cristiana de nostra raça, ensenyant als cristians, refutant els heterodoxos, aturant la influència de jueus i musulmans, fundant càtedres i redimint captius, i dels quals tan enamorat estava l'autor de *La Tradició Catalana* assegut en sa cadira de magisteri perpetu, en el qual força l'esperit de nostre sant hi alena, i certament que set centúries no han aigualit pas la sang vilafranquina que corre d'un a altre d'aquests barons insignes, fills per designi providencial, de la mateixa comarca, pròdiga en homes de maduresa intel·lectual, equilibri d'esperit i vigoria de mestratge.

Per una cosa veiem a Sant Ramon de Penyafort vetllar amb ardor activíssim i zelós tota sa vida, ell i l'escola que inspirava: per la puritat de la fe. És, més que terres, riqueses, vaixells i glòries humanes, el patrimoni més ric i preciós que unes gèneres deixen a les altres. En la fe hi van compreses altres virtuts i eficàcies humanes, la llibertat principalment, la millor i més lliure de totes, si es pot dir així, la llibertat d'esperit. "La llibertat d'esperit és filla sempre de la profunditat de la fe" (1). I per a la salvació precisament d'aquesta llibertat d'esperit, i aquella puritat de doctrina, establí ell una "institució nova i d'utilíssimes conseqüències per al triomf de la veritat i al progrés de la civilització", referint-se al "tribunal per a inquirir i qualificar les idees", novetat en quant fins llavors es coneixien els tribunals per a qualificar les accions humanes. Aquell tribunal per a la qualificació, és a dir, per a l'estudi i anàlisi de doctrines, tribunal que s'han conjuminat per a alterar-ne la substància i desacreditar-ne el nom i el record els qui s'acuitaren a manejar-lo per a fins polítics i serveis imperialistes, donant-li un segell estrany de ressort d'Estat, i pitjor encara, d'instrument de dominació forastera, era el tribunal de la Inquisició. Sant Ramon de Penyafort introduí, d'acord amb el Rei En Jaume I, aquesta santa institució a Catalunya, per a la salvaguarda de la consciència i fesomia nacional. I mostraria injustícia tant com ignorància l'acumular als dos il·lustres fundadors, i al nostre Sant, en qui era notòria la benignitat i els procediments humanitaris que marcaren avenços en la legislació del temps, com el Dr. Torras i Bages fa remarcar, les facècies (parlo de les històricament certes, no de les exageracions dels pamfletaires ni les fantasies dels novellistes anticlericals) introduïdes sota la capa d'un instrument de la política absolutista. (Vide Balmes.) L'essència de l'obra de Sant Ramon de Penyafort en aquesta qüestió és la vigilància i la denúncia de les doctrines adversàries de Crist (2). Els temps han canviat, els mals són avui els mateixos. Les institucions de defensa social han de canviar també, però l'esperit, l'ànima d'aquesta defensa, han d'ésser també els mateixos, i en proporció més insistents encara avui que al segle XIII.

Aquesta és la nostra manera de veure la significació actual de Sant Ramon de Penyafort, mestre i defensor popular de la fe de nostres besavis, que pot ésser i ha d'ésser també per l'esperit i per l'e-

xemple, mestre i defensor popular de la fe de nostres fills.

Defensor també de la moral i els costums, Sant Ramon de Penyafort ens donà l'exemple del seu gest d'intransigència santa amb els pecats del seu rei i amic, aquella intransigència que li féu posar planes i sostenidores les onades del mar en fugir de Mallorca i venir a Barcelona miraculosament navegant sobre la seva capa, únic i prodigiós vaixell. El miracle de la *transfretació* que l'Església venera i recorda amb devoció, i que ens manifesta el senyal de l'omnipotència divina per a fer visible i ostentosa en els seus contemporanis i davant de les generacions futures la virior del Confés, la rectitud del Mestre Penitencier, la profunda pietat sincera del Canonista, ens ha de fer estimar aquesta riquesa patrimonial que és la radical energia davant tantes corrupcions com avui corsequen i comprometen les esferes altes, mitjanes i populars de nostre poble.

I en mig de la confusió dels nostres dies, tenint a esquerra i a dreta els monstres engolidors: el socialisme amb sos tentacles hòrrids els uns, invisibles i suaus els altres, reproducció en molta part d'aquells dracs de l'heretgia albigea i comunista amb què Sant Ramon hagué de combatre per a sostreure de llur voracitat la catalana gent; l'estatisme pagà o semipagà, que devora amb els mateixos tentacles però camuflats amb la nomenclatura d'una justícia i un ordre social que els cristians establiren i que ara la gent laica, les sectes, els hipòcrites i els cesaristes

de tota mena parodiien per a estrangular tot ço que té un alè de vida pròpia en el cos social, al qual volen agarrotat, immòbil, ni que hagi de morir (i el sensualisme desfet, que dona aliment i ales als dos dragons terribles), bé ens cal a tots no sols l'exemple, no sols el record viu de l'heroi benaventurat de la llibertat d'esperit en nostre poble, qui el preservà de mal fa set centúries. Convé més que això, convé que Sant Ramon de Penyafort lluiti a nostre costat, amb la seva inspiració, amb el seu celestial guiatge, amb el seu amor igual al tros de terra que li donà vida, nom i fesomia, i a totes les terres del món, perquè la seva missió d'ara seria com al segle XIII missió de pau i missió catòlica.

Aquest és per fi el valor especial pel qual interessa a tots nosaltres actualitzar Sant Ramon de Penyafort; fent-lo revivre i actuar, i pledejar les nostres causes, per tal que doni a tots la claror del seny cristià, la *racional energia*, la fermesa i tenacitat en la defensa i afirmació de la fe i doctrina catòlica, que és la penyora de la salvació eterna i a més garantia de la llibertat i ordre temporal en els pobles.

R. RUCABADO

(1) Les citacions del present article són de la *Dissertació preliminar* i del Cap. I de la segona part de *La Tradició Catalana*.

(2) No oblidéssim que una de les glòries més autèntiques de Sant Ramon de Penyafort és l'haver invitat, o potser manat, a Sant Tomàs d'Aquino que escrivís la celebrada *Summa contra Gentiles*.

Goigs y alabances del glorios Sant Ramon de Peñafort

Cathala, del Orde de Predicadors. Compòsts per vn Religios
Cathala, de dit Orde.

O Digne de etern honor
de Cathalans honra y gloria
teniu nos sempre en memoria.
Sant Ramon de Peñafort.
¶ Ab raho gran Barcelona
la richa tocs anomenen
mol digna della corona
puix tal sant en ella tenen
sent cola certa y notoria
ser vn thesor de gran fort
teniu nos sempre en memoria.
¶ A lesa Chelst imitant
quant mori deson en la creu
la nit del Dintendres fant
de sant Domingo pretena
labir que creu meritoria
ab va diuinitat scort
teniu nos sempre en memoria.
¶ Foac la vish fausta y rara
voltes huzafes tant grans
y la doctina tant clara
quels majors oniceps cristians
vos prenen ab molta gloria
per confessor guia y not
ecciu nos sempre en memoria.
¶ Com a ciutada del cel
l'angel de guardaus tractana
y cada nit ab fant zel
a orar vos incitana
ab que alcançau victoris
del dimoni cruel y fort
teniu nos sempre en memoria.
¶ Vostres miracles son tant
no sol por algu comptar
es ha gran entrelis grans
passar sent vexell la mar
dexas la honre transitoria
del Rey y toca fa cort
ceniu nos sempre en memoria.
¶ Ab la finta capa volta
quasi foc barca mol segura
graus miracles Deus amotra
gaix infinita malalta cura
fent nos propiciatoria
a molts lliurar de la mort
teniu nos sempre en memoria.
¶ La terra maravellosa
que nax daquell iloc se prax
omni de font miraculosa

Verf. Ora pro nobis beate Raymunde
Re. Vt digni efficiamur precationibus Christi.

ORATIO.

Deus qui beatorum Raymundum penitentia Sacramenti insignem ministrum elegisti: et per maris undas mirabiliter traduxisti, concede ut eius intercessione dignos penitentia fructus facere, et ad eteras salutis portum pervenire valeamus. Per Christum Dominum nostrum, Amen.

hont van foren enconort
virtut te preferuoria
y de tocs mals es confort,
teniu nos sempre en memoria.
¶ Vn miracle important
ab aquells soles mostrat
quel vostre sepulchre fant
ab lo esp solen rocar
puix salut consolatoria
troben y en los mals conort,
teniu nos sempre en memoria.
¶ Quant vostre sepulchre obriteu
en aquell feñalat dia
hont molts Bisbes asfiliten
vn home que no sentia
olor, sent cola notoria
cobra per fa dixca y fort,
teniu nos sempre en memoria.
¶ Sols los morts relucians
per fer volta virtut tanta
dalgun authoris relata
trobenz fer nos le quomox
tot per vos misericordia
alcançam de alta cort,
teniu nos sempre en memoria.
¶ Vostre canonizacio
porta en si tanta alegria
que al onen causa admiratio
fent tali minalces tot dia
que pot fer dels noua historia
per ser dignes de recort,
teniu nos sempre en memoria.
¶ Crego, crego, y rullies,
y daltres mals son curas
y molts peccadors conortis
ploren dexas los peccats
les esterils ab conort
filla alcançan que gran gloria,
teniu nos sempre en memoria.
¶ Com vna font fresca y bella
que ab pressa es frequentada
de gran gent volta capella
dia y nit es visitada
tot lo non en vos ab fort
ecur ab molt gran concordia.
TORNADA.
¶ Puix ja alanda victoria
descançan en segur port
teniu nos sempre en memoria.

Confitecia. En Barcelona en la Estampa de laume Condag en lo carrer de Puñal
dixant de la Yglesia del P.M.D.C.L.

Goigs en llacr de Sant Ramon de Penyafort, procedents
de l'any de la canonització (1601)

(Clixé de Joan Bta. Batlle. De l'obra *Los goigs a Catalunya*,
primera part)

Verbi gratia

Quan amb el títol de *Mals viarany*s escrivirem l'article que sortí a la CATALUNYA SOCIAL de la setmana passada, no teníem pas intenció de fer-ne cap aplicació en el de la setmana present. Al nostre entendre quedava arrodonit i en disposició de portar el punt final.

Heus aquí, però, que ha vingut a les meves mans un fullet encapçalat així: "Francesc Pujols. Fullet 1. La visió artística i religiosa d'En Gaudí. Barcelona. Llibreria Catalònia. P. Catalunya, 17." I el qui me'l va dar em digué: —Llegeixi'l, llegeixi'l, que potser hi trobarà qualche cosa que el deixi astorat. L'autor té el seu seguiment.

Jo no sé per què el vaig llegir; jo no sé per què vaig trencar el propòsit que d'anys tinc fet de llegir poc i bo i de cercar en la lectura més aviat arguments de meditació que cèdules d'erudició.

No fou curiositat: no penso trobar res nou sota la volta del cel. Les grans sorpreses que espero són totes sobre d'ella.

No fou el desig de cercar argument de polèmica. He viscut les polèmiques religioses de les darreries del segle XIX i en tinc el pap ple.

El nom venerat de Gaudí, però, em va amollir l'esperit, i el desig d'associar-me espiritualment a una lloança seva em va comunicar el delit necessari per a saltar les trenta vuit planes d'obstacle. I ara, després d'aquest improbe esforç, sento la necessitat de descobrir als nostres lectors els migrats paisatges descoberts en l'aventura perquè entenguin que no val la pena que s'arrisquin a repetir-la.

Els homenatges que en el fullet es tributen a Gaudí, a Milà i Fontanals, a Benet XV, a Balma i a Ramon Llull, qui sap si són una etiqueta per a fer empassar com a vi una poció arsenical. Algunes frases de cortesia envers el catolicisme i la persona de Jesús qui sap si són com una mica de sucre per a emmascarar el gust d'alls de l'exposició.

El fullet sembla fet per a dar motiu a l'autor a fer una exposició inicial del seu nou sistema religiós. Hom diria que l'autor ens ensenya el llibre de les set sivelles i que en aquest escrit comença a descloure la primera sivella.

Diguem-ho cruament; que tota la sentor del brevatge ens vingui al nas i ens mostri què tal és.

Per l'autor, totes les religions són falses i una religió nova que s'espera, que és la religió continguda en la ciència, les té d'enfonsar totes. El Catolicisme fundat per una família jueva, que és a la que En Gaudí ha alçat el temple, serà també enfonsada com a falsa que és, per més que sigui la millor de totes. Catalunya té la missió d'enfonsar el catolicisme (exposo les idees de l'autor del fullet). *I el cas de Catalunya destinada a sacrificar-la i dedicant-li catedrals i la catedral més fonamentalment artística del món, ens fa l'efecte dels que criant porcs per a matar, els hi donen tot el que poden per tal d'engreixar-los i fer-los-hi fer el pes que han de fer a l'hora de la mort, etc.* Això que he subratllat són paraules del text. La nova religió estarà fonamentada en la ciència universal i en el mètode creat per Ramon Llull, i Barcelona serà com la nova Jerusalem d'un nou Israel.

Altrament, com sol passar, a l'autor li fan nosa l'ètica, la moral i més que tot l'expiació. Així és que ens diu: *El temple expiatori de la Sagrada Família, per a nosaltres que sabem que la religió i la moral són dues coses molt diferents en l'eternitat, és un temple que tenint molt d'artístic i potser molt de religió, no té res d'expiatori, perquè la humanitat no està subjecta a la llei moral que la domina, per anar-la a expiar a la vida eterna, com els presidaris als presidis, com creuen i prediquen totes les religions conegudes, sinó que la llei moral, com demostrarem nosaltres posant-nos en contra de totes les religions i fent veure que s'equivoquen, no és sinó la manifestació natural, lògica i necessària de l'esforç còsmic que porta la humanitat a l'altra vida que ve després d'aquesta, etc.* I en altre lloc: *Quan ja no quedi rastre ni memòria d'aquest temple reactivu català que els catòlics en diuen temple expiatori, i quan la humanitat, instruïda per la ciència universal catalana, sàpiga que no ha d'expiar res, perquè l'eternitat no serà expiació, etc.*

Qualsevol diria que un hom que vol fonamentar la religió damunt la ciència, intentarà provar les seves afirmacions amb proves experimentals o físiques o històriques o biològiques. Aquestes no apareixen enlloc. I pel que toca a la missió que l'autor assigna a Catalunya i a Barcelona, l'autor diu que no ens en donarà la prova directa perquè en aquestes qüestions de missions, com que avui les ciències encara no estan prou avançades, ens hem de limitar a comprovar-les per les lleis generals que més directament o indirecta hi puguin tenir una relació o hi puguin fer referència. A fe que això, direm nosaltres, és un llenguatge ben poc científic per a posar els fonaments de la religió de la ciència universal. Tampoc té res de científic l'afirmació que fa del caràcter llegendari de la vida de Jesús contada en els Evangelis, perquè no fa, ni intenta fer, d'ells ni dels altres testimonis de la vida de Jesús cap crítica històrica, ni tan sols superficial, en la qual un polemista es pogués recolzar per a rebatre els seus arguments.

L'autor defineix, afirma, dogmatitza i fins i tot profetitza, pensant, tal vegada, que no faltará qui el cregui per la seva paraula. No sé què m'hi trobo en això d'anar a recerca d'una religió fonamentada en la ciència universal i començar per la profecia de la futura missió de Catalunya d'enfonsar el Catolicisme: ell que deu trobar poc científiques les predicacions dels profetes d'Israel, ja comença per pendre'ls les barbes, el mantell i el to de veu d'aquells profetes per a suggerir al poble català la consciència de la seva missió futura, com aquells ho feien amb el poble d'Israel.

Aquest to de veu és només que a estones. El to general del seu escrit és d'un caient pagès que enamora. No el censurem pas: direm més: com a estil el preferim molt i molt al pretensió que de molt temps ha ens recordem d'haver llegit a l'Ors, a qui ell anomena *el nostre admirable Ors*. Certament l'abundància d'incisos encaixats uns dintre d'altres (i elevats així a la enèsima potència) fa perdre de vegades el món de vista i fa rajar planes senceres sens un sol punt, per a poder respirar. Dues de se-

guides n'hi ha en el punt culminant del fullet (planes 21 i 22) sens altra puntuació que les comes i parèntesis a què obliguen els incisos intercalats. I no obstant li farem la justícia de no qualificar-lo d'obscur. Les insistents repeticions, que semblen el nervi del seu mètode, són com glopadetes de claror que el fan intel·ligible. Elles l'obliguen a travar els enraonaments amb les frases *com ja hem dit*, *com nosaltres diem i repetim*, *com queda dit*, de les quals penso que se'n podrien contar més de tres dotzenes en les trenta vuit planes del fullet.

Això que ens passa a tots, que ens costa de deixar una idea que ens enamora, sembla que també li passa a l'autor: al bell mig del fullet se li va ocórrer la feliç idea de qualificar el gran temple del Camp de l'Arpa com *l'arpa del camp* i no es fa pas cosa desagradable ni pesada trobar la idea repetida mitja dotzena de vegades, per allò que diuen: *del bo com més millor*.

Hem dit que aquestes repeticions constitueixen el nervi del seu mètode, perquè ell mateix, comparant el seu estil amb el d'En Gaudí, ens diu: *El que hi ha és que com nosaltres reconeixem que el nostre estil no té res d'hellènic i que no s'hi pot comparar ni de lluny, perquè tot el que li manca d'acadèmic ho té de deformatiu, En Gaudí, com tots sabem, sostenia que ell era un hellènic pur*, etc. I en altre lloc: *De totes maneres, deixant de banda el nostre estil, perquè en el fons no és més que una propaganda plena d'aquella santa insistència que aconsellava el nostre admirable Ors, anys endarrera, de les nostres idees científiques*, etc. I prou d'aquest coll.

En la darrera plana de la coberta van els encapçalaments d'una quarentena de fullets en preparació. Què seran? Què no seran? N'hi ha un que portarà per llegenda: *La Mare de Déu*. S'apodera de mi una esgarripança, perquè hom sap com les gasten els heterodoxos que impugnen sistemàticament tot allò que és sobrenatural en nom d'una ciència que no sap analitzar els fonaments racionals de la fe. Què dirà aquest bon home de la Mare de Déu, de la meua Mare, de la seva Mare, de la nostra Mare!

Encara vull fer-me il·lusions: de què l'admiració amb què parla dels nostres grans homes, de què la parsimònia del seu llenguatge (més en la manera que en la cosa), de què el mètode, si no científic, almenys reflexiu del seu enraonament, no són una pura ficció inventada a posta per a extraviar el lector, no són un refinament de malícia, sinó que són imperatius d'un remanent de bon sentit, una posició espiritual des de la qual encara és possible una reculada certament molt més honorable que no pas el compliment d'un programa que put a diabòlic. Vull fer-me la il·lusió, encara, de què les estranyes afirmacions de l'autor del fullet no són fruit de la seva convicció ni menys del seu sectarisme, sinó com unes rareses motivades per un desig potser culpable, però molt humà de coronar-se amb el llorer de l'originalitat. Vull fer-me la il·lusió, encara, de què un cop de mare de la Mare de Déu farà que no siguin escrites i públicament professades les doctrines que tal vegada estan ja pensades i rumiades.

JAUME RAVENTÓS

Els clàssics i nosaltres

II

No fa gaires dies, en els fragments d'una conferència d'En Cristòfor de Domènech, que al Cel sigui, que publicava *La Revista* en el seu darrer Quadern, llegíem el que segueix: "¿Un autèntic clàssicament clàssic podrà mai coincidir amb el cristianisme o amb això altre tan supersticiós i tan mecànic que es diu cultura?... No consideraven encara el factor econòmic, ni el biològic, aquells grecs. *La vida era per ells quelcom de diví que prenien, que havien de pendre, als déus*. I un instint supernal, inefable, els deia que els déus vivien justament de les deixes dels homes. Per a tots els altres, la vida ha estat, fins ara, una mercè que hem de *servilment* agrair a la divina misericòrdia."

Heus ací una tesi absolutament contrària a la que defensàvem en l'article anterior. Segons el nostre anticristià filòsof, els clàssics representen un cicle de perfecció humana, mai més superada, una etapa de la cultura que es clou en si mateixa, passada la qual, no hi ha més que decadència i enviliment. Afirmar i provar que la gran cultura clàssica en els seus moments més elevats no fou més que un anunci i un pressentiment del cristianisme, i que aquest representa el complement providencial del pensament greco-llatí de l'antiguitat, és una interpretació de l'evolució de la cultura humana que només pot fer somriure despectivament a tots aquests esperits forts per

als quals la història del pensament i de la civilització de la humanitat es clou precisament al moment abans de la vinguda de Jesucrist a la terra. I aquests són els pensadors que es volen fer passar per avençats i progressistes!

Tenim d'insistir, en aquesta sèrie d'articles, en la valor educativa que per a nosaltres els cristians posseeixen els clàssics. El text que acabem de transcriure demostra l'urgentíssima necessitat que entre nosaltres hi ha de fer llum sobre aquesta qüestió. Un estol de pensadors i de dilettants, prenent peu en la interpretació del classicisme greco-llatí que entre enlluernadores paradoxes ens donà Nietzsche, fonamenten en l'esperit de l'antiga literatura clàssica tot un programa d'educació eminentment anticristiana. Davant d'aquesta ofensiva, no ens resta als catòlics altre remei que proclamar la necessitat d'aplicar a la publicació dels clàssics la mateixa orientació que la nostra Mare la Santa Església ha aplicat durant tots els segles a la publicació dels textos de la Sagrada Bíblia. Així com aquests textos quan van destinats al públic en general, han d'anar acompanyats de notes aclaratòries per tal d'evitar errònies interpretacions, d'igual manera s'imposa en els nostres temps que els clàssics siguin publicats, no precisament amb notes aclaratòries en sentit cristià, però sí amb una finalitat educativa netament cristiana. I si admetem la necessitat d'aquesta finalitat educativa, tindrem d'admetre forçosament que la pu-

blicació dels clàssics, quan va destinada al gran públic, no es pot desentendre de cap manera d'una prèvia selecció o depuració.

Cal tenir el coratge de proclamar aquesta necessitat. En els clàssics trobem una afrosa barreja de llum i tenebres, de noblesa i de turpitud, de fragància de virtut i de fetor de corrupció, que els fa altament perillosos per la joventut, sobretot en els nostres temps en què l'esperit de l'antic paganisme clàssic és arborat com una senyera de guerra, per tots els més irreconciliables enemics de Crist. Hi ha entre els clàssics, autors de la més sana i admirable força educativa: Homer i Píndar, Esquil i Sòfocles, Tucídides i Plutarc, Aristòtil i Plató, Livi i Tàcit, Sèneca i Ciceró, Horaci i Virgili. N'hi ha d'altres en els quals domina la turpitud, per bé que vingui servida amb veire d'or: Anacreont i Aristòfanes, Ovidi i Propèrci, Tíbul i Càtul, Marcial i Petroni. Ja sé que el sol fet de proposar aquesta selecció i depuració en la publicació dels clàssics provocarà una riallada verament olímpica en tots aquests esperits despreocupats per als quals tot programa d'educació del sentit moral, no és més que una ridícula i anacrònica falòrnia. Però, què voleu? Jo, i amb mi tots els cristians conscients tenim massa educat i massa exigent el bon gust perquè no sentim les més violentes nàusees davant el podrimener que, al costat de l'or més pur, estoja aquesta arca de l'antiga literatura clàssica que els moderns panegiristes de l'esperit pagà voldrien tenir oberta de bat a bat escampant a lloure la pestífera bravada de la seva vil corrupció. No podem oblidar que l'instint invertit, més que pervertit d'aquells admirats pobles de Grècia i Roma havia inventat aquelles bestialíssimes llegendes de Leda i el cigne, de Semíramis i el cavall, de Pasífae i el taur, i que, com diu Chesterton, havien empastifat amb tota mena de símbols monstruosos de llur mitologia, no sols la terra, ans també el cel, i que ni una flor ni una estrella havien deixat senseollar amb l'alenada immunda de llur corrupta obscenitat. I tenim ben present també que som en uns temps en què l'esperit del paganisme, a l'escalf del pensament escèptic i ateu avui arreu triomfant, està fent entre nosaltres la més espantosa brotada. Hem de consentir pacientment que aquest modern paganisme trobi un eficacíssim reforç i una efectiva intensificació en l'escampada irreflexiva de les obres dels antics clàssics on el bé i el mal, la virtut i el vici, la llum i la tenebra jauen confosos en la més caòtica barreja?

Es hora d'aplicar a la nostra època aquella horrenda descripció que fa Sant Pau (*Ep. ad Rom.*, I, 24-32) de l'estat de la gentilitat del seu temps: "Així Déu els ha lliurat (als gentils) en mig de les cobejances de llurs cors, a la impuresa, talment que deshonoren llurs propis cossos, ells qui han baratat el Déu vertader per la mentida i que han adorat i servit la criatura amb preferència al Creador... Per això Déu els ha lliurats a passions ignominioses (Segueix aquí una enumeració dels més degradants viciis contra natura, que la meua ploma no gosa reproduir, perquè la seva lectura no resulti una profanació de les altíssimes intencions que guiaven l'Apòstol). I com ells no s'han preocupat de conèixer bé a Déu, Déu els ha lliurat a llurs sentits pervertits per a fer ço que no és permès, i són plens de tota mena d'iniquitat, de malícia, de fornicació, de cobdícia, de maldat, d'enveja, de pensaments ho-

micides, de rancúnia, de frau, de malignitat, sembradors de calúnnies, odiats de Déu, arrogants, altius, fanfarrons, enginyosos per al mal, rebels a llurs pares, sense intel·ligència, sense lleialtat, implacables, sense afecte, sense compassió". Doncs bé, tota aquesta cavalcada infernal dels més perversos instints i de les més horribles passions va fer furiosa irrupció en el temple august de la literatura clàssica greco-llatina, que ara voldrien alguns esbataran d'ample en ample i fer-lo accessible sense cap mena de guiatge als nostres joves. És l'esperit cristià el que s'ha de constituir en guia savi i amatent del visitant d'aquest cercle infernal que Dant s'oblidà de descriure en la seva excursió ultraterrena.

L'esperit cristià hauria de presidir tota publicació vulgaritzadora dels clàssics dictant les normes de selecció i depuració, que s'imposen, sobretot, en aquests temps de tan intensa rebrotada de l'esperit pagà. Ja sentim que en mig d'una riota sarcàstica, ens criden: "Bo, haurem de tornar als idíl·lics temps de les edicions *ad usum Delphini*!" I bé, respondré jo, mil vegades tornar a aquestes edicions — que, sigui dit de passada, van florir en èpoques verament clàssiques i excelsament gloriuses per a la cultura i la civilització — abans que aquest insensat gest d'escampar a tort i a dret, barrejats amb les perles del pensament clàssic, tots els corruptes tresors del monstruós inventari de turpituds que conté la literatura greco-llatina, i que no poden tenir altra eficàcia que la de precipitar aquest procés de bestialització humana al qual assistim modernament i que molts arriben a trobar el més agradós i edificant dels espectacles. Nosaltres no voldríem tornar a les edicions *ad usum Delphini*, però sí inaugurar unes edicions dels clàssics *ad usum populi* sota l'ègida orientadora del més pur esperit cristià... Sospito que el nostre ideal és una utopia irrealitzable; però les utopies sempre han estat fecundes en belles realitzacions dels nous ideals d'educació; i tinc una fe cega en l'esperit nou que s'agita en l'Església Catòlica i que farà altre cop possibles en el món modern els miracles que presenciaren els primers cristians en la propagació de la novella fe.

MANUEL DE MONTOLIU

En Francesc Carreras

Compost el present número rebem la nova del sant traspàs del digne i virtuós ciutadà de Sabadell, En Francesc Carreras i Puig, pare del nostre bon amic, l'il·lustre escriptor i liturgista Dr. Lluís, censor eclesiàstic de CATALUNYA SOCIAL, a qui donem, com a tota l'estimada família, de tot cor el condol, pregant als lectors que ens ajudin a encomanar-lo a Déu. L'elogi més just d'aquell home venerable, que ha lliurat molt piament la seva ànima al Senyor a l'edat de 82 anys, és dir que ha estat per sa exemplaritat cristiana i pel tremp del seu caràcter, l'educador millor del seu il·lustre fill.

Al Cel ens puguem veure.

LA SAGRADA BÍBLIA

El Gènesi i l'Exode

M'ha estat tramès el primer volum de la sagrada Bíblia que comprèn el Gènesi i l'Exode que suara acaba de publicar "La Fundació Bíblica Catalana". Confesso sincerament que he començat de llegir-lo amb profunda emoció. Caldria que totes les campanes dels nostres cloquers saludessin l'aparició del primer volum de la sagrada Bíblia. No cal posar de relleu la importància que té l'aparició en la nostra llengua d'un llibre tan important.

El P. Miquel d'Esplugues, aquest il·lustre caputxí que intervé eficaçment en totes les obres que tendeixen a alçar el nivell intel·lectual i espiritual del nostre poble, diu en el pròleg, en el qual ens assabenta d'una manera clara i lúcida de la gènesi de "La Fundació Bíblica Catalana", que mentre aquest llibre, primer del món, no tornés a parlar el nostre idioma, en bella part fill de la Bíblia, el català no tornaria a tenir tots els honors, ni el primer honor d'una llengua cristiana i autòctona. Li mancava una de les entranyes més vitals. Viuria, en part, artificiosament o de manlleu. Per incúria o pel que fos, vegetaria, sense esma, dintre un palau de l'esperit, directament o indirecta bastit amb carreus bíblics; però sense consciència "de la pedrera d'on eren extrets" (Isaïas, LI, 1).

Després de l'acolliment favorable que ha obtingut la Sinopsi Evangèlica, confiada a dues personalitats il·lustres, ara ens arriba com un present del cel aquest primer volum del Vell Testament, magistralment traduït a la llengua nostrada.

La versió dels textos originals, les introduccions i les notes es deuen al Dr. Carles Cardó, al Pare Antoni Maria de Barcelona i al Dr. J. Millàs Vallicrosa. No cal dir que aquestes tres il·lustres personalitats han complert llur comès mestrirolament, posant de manifest llur preparació i competència.

Entre els antics hebreus la Bíblia s'anomenava "sepher" "llibre sagrat", i en plural "hassephe-
rim". En el text grec dels llibres dels Macabeus, l'Escriptura s'anomena Bíblia tà àgia (Llibres Sants). Sant Climent fou el primer que anomenà a la col·lecció dels sants llibres tà biblia.

En el segle XIII el nom de la Bíblia s'usà en singular femení llatí. Sant Jeroni anomena el llibre sagrat "la divina biblioteca". A ell es deu la versió llatina que adoptà l'Església.

D'ençà del segle XV els artistes més cèlebres s'inspiraven en els passatges bíblics. Aquells grans artistes que excel·lien extraordinàriament en el món de l'art, varen saber copsar la sublim poesia que conté la Bíblia, especialment el Nou Testament, on la paraula de Jesús llença fragància com el cinnamomus i el bàlsam aromàtic. Pintors cèlebres com Botticelli, Tintoretto, Murillo, Fra Angèlic han anat a submergir l'esperit dins la llum dels textos sagrats. A Miquel Angel es deuen les meravelles de la Capella Sixtina i a Rafael les sublims composicions que embelleixen el Vaticà.

A l'edat mitja, com ja és sabut, pocs eren els que sabien de llegir. Gairebé els únics homes doctes eren els clergues i els religiosos. L'Església es valia de les estampes per a fer arribar a la coneixença del poble les escenes bíbliques. Entre altres hi havia la Bíblia dels pobres (Bíblia pauperum) que era una concordança entre l'Antic i el Nou Testament. Aquestes Bibles eren xilogràfiques. Xilografia és la impressió tipogràfica amb planxes de fusta gravada.

Els protestants que llegeixen la Bíblia i en prenen únicament allò que els convé i interpreten arbitràriament tot el que els fa nosa, han fet creure als incautes que l'Església no vol que els fidels coneguin l'Antic Testament. El que no vol l'Església és que es llegeixi sense comentaris. Si per emprendre l'ascens al cim d'una alta muntanya necessitem que algú ens digui on són els abismes i on es troben els camins que menen a les altures, ¿ens atrevirem a penetrar completament sols dins un món tan immens on ressonen veus tan fortes i de vegades tan misterioses?

Si alceu els ulls al cel i us colpeix la grandesa dels astres, ¿estranyarà a algú que per a conèixer llurs secrets acudiu als homes que excel·leixen en la ciència de l'astronomia?

Necí serà l'home que sense el concurs i el guiatge dels savis pretengui conèixer els secrets i els misteris del món sideral. Si l'Església és la depositària de les veritats eternes ¿què té d'estrany que acudim a ella per a conèixer aquelles veritats? La Bíblia, doncs, s'ha de llegir amb notes, per tal que, per manca de preparació, no naufragui la fràgil nau del nostre pensament.

* * *

Els traductors, per tal d'orientar el lector, donen en el pròleg dades molt interessants sobre el Pentateuc, o sigui la col·lecció dels cinc volums que contenen la Llei del poble d'Israel.

En el Gènesi, com és sabut, s'hi relata la creació del món i de la humanitat i l'Exode explica l'opressió d'Israel. Es comprèn que hom hagi intentat negar l'autenticitat mosaica d'aquest llibre perquè és el fonament històric i jurídic de l'Antic Testament. Abans del segle divuitè ningú no havia posat en dubte la seva autenticitat. Existien arguments molt sòlids per a demostrar que Moisès va escriure el Pentateuc. Moisès era home d'una gran intel·ligència i, com tothom sap, legislador d'un poble oprimat. D'aquest poble en coneixia fins les tradicions que es perdien enllà del temps. Educat en la cort de Faraó, posseïa l'ús de l'escriptura i tota la cultura del seu temps. Les inscripcions que hom ha trobat en monument i papirus, demostren abastament que l'escriptura era practicada a Egipte en aquella època. És natural que l'home més culte i més eminent del seu poble, consignés les lleis en un codi.

La tradició jueva, com la samaritana i més tard la cristiana, coincideix en aquest punt essencial. Aquestes tradicions atribueixen a Moisès, el gran Legislador, la paternitat del Pentateuc.

Totes les troballes arqueològiques que es van fent, posen de manifest l'autenticitat de l'obra del gran legislador del poble vexat i oprimat.

El fet d'ésser Moisès l'autor del Pentateuc, diuen els traductors, no priva que ell se servís de documents anteriors, sobretot en el Gènesi; alguns escrits poètics, com els cants que transcriu, i altres de folklòrics són manlevats a la tradició oral que en els pobles primitius era fidel i viuíssima, talment que, tot llegint els primers capítols del Gènesi, podem tenir gairebé la certesa que assaborim al peu de la lletra les primitives narracions cosmogòniques i protohistòriques que els vells patriarques quasi mil·lenaris es transmetien en fórmules fixades de memòria per tal d'impedir-ne l'alteració.

* * *

La tasca dels traductors és verament admirable. En les obres de caient popular es pot permetre que els autors emprin un llenguatge planer a l'abast de totes les intel·ligències, però tractant-se de la traducció d'una obra tan important i tan sublim com la que estem comentant, cal exigir als traductors un llenguatge pulcre i acurat. Això és precisament el que han fet les tres il·lustres personalitats que han traduït el Gènesi i l'Exode. Sense necessitat de recórrer als arcaïsmes que fan esdevenir rígides i encarcerades les traduccions, valent-se de la paraula viva, han sabut transplantar a la nostra llengua les bel·leses immarcessibles que conté l'obra immortal.

Els traductors han seguit el text hebreu de la Poliglota de Vigouroux. Per al text grec han tingut en compte l'edició de Hagen i per a la Vulgata la d'Hetzenauer.

Els traductors fan un homenatge a la memòria de l'insigne Mn. Frederic Clascar i declaren noblement que la traducció del Gènesi (que ens llegà aquell home prodigiós que potser hem oblidat una mica), ha estat la base de la present, i que a ella són deutors de la majoria de solucions idiomàtiques dels nombrosos i greus problemes que una tasca com aquesta presenta.

A tots els admiradors de Mn. Clascar ens ha de plaure aquest homenatge, car és en reconeixement dels seus mèrits. Comprenem que no hagi pogut ésser aprofitada íntegrament la seva traducció. Era tan forta la personalitat de Mn. Clascar, que totes les obres que eixiren de les seves mans tenen un segell personalíssim. Una versió de la Bíblia ha de tenir un to impersonal i objectiu. Els traductors han d'anul·lar llur personalitat. Mn. Clascar no podia anul·lar-la, perquè la tenia molt accentuada. Si un gran escultor es proposés reproduir una escultura d'un altre artista, baldament es proposés ésser ben objectiu, forçosament en l'escultura reproduïda hom endevinarà la petja de la seva grapa genial.

El magnífic i difícilíssim capítol XLIX del Gènesi, ha estat respectat sense tocar-hi quasi res. En aquest capítol es posa de manifest la insuperable mestria de Mn. Clascar. És aquell capítol que comença:

Aplegueu-vos i oïu, fills de Jacob,
escolteu Israel el nostre pare:
Rubèn — tu, mon primogènit,
ma força i primícies de ma virior,
extrem de l'urc, extrem de la bravesa,
borbollant com l'aigua: no excelliràs.
Car pujares al tàlem de ton pare,
hi pujares, profanant ma estrada.

També ha estat respectat el capítol XV de l'Exode.

Els traductors han fet, com es veu, una obra tan meritòria que no trobem paraules per lloar-la degudament. No s'han concretat a traduir literalment, sinó que han emprat formes literàries catalanes que donen l'emoció originària del text sagrat.

En la transcripció de noms propis han seguit la lectura de la Vulgata. Han donat, però, forma catalanitzada a aquells que l'han rebuda de l'ús popular.

Cal felicitar "La Fundació Bíblica Catalana" per l'esforç que representa la publicació pulcra i acurada d'una obra tan grandiosa. I cal també fer extensiva la felicitació a l'il·lustre home públic, propulsor de tantes obres de cultura que honoren la nostra terra que assumeix generosament el patronatge de l'empresa.

J. CIVERA I SORMANI

Del món catòlic

El senador protestant Reed, americà, en un discurs de refutació a les calumnioses acusacions del senador Helfin contra l'Església catòlica, enfront de la revolució mexicana, digué: "Jo sóc protestant, però reconec no obstant la falsedat d'eixa imputació, i per a vindicar la conducta de l'Església cal recordar el patriotisme i desinterès demostrat pels catòlics de Nordamèrica durant les crisis nacionals."

Quan als homes no els cega el sectarisme, i diuen la veritat, han de sentir-se defensors de l'Església catòlica des de camps distints.

* * *

Degut a l'ensenyança i al bon exemple de l'almirall Yamamoto, s'ha convertit a la religió catòlica el fill del baró Kishiro Marsui, ambaixador del Japó a Londres.

El Japó, des de fa un temps, es distingeix per les conversions al catolicisme de qualitat, car els homes més il·lustres i de més relleu de l'Imperi del Sol Ixent, abracen la fe catòlica.

* * *

Encara una altra conversió de qualitat. A Roma tingué lloc la conversió al catolicisme de l'esposa del ministre anglès davant la Santa Seu. La senyora de Russell rebé el Baptisme i la Confirmació de mans de Monsenyor Maglione, i el Pontífex li administrà l'Eucaristia, regalant-li un rosari.

Mentre les escorrialles nostres se'n van al camp oposat, vénen cap a nosaltres el més selecte i granat de les falses confessions. És aquest un dels tants miracles vivents amb els quals Déu ens demostra la seva assistència a l'Església catòlica, encara que hi hagin orbes que no ho sàpiguen ni ho vulguin veure així.

La Federació Agrícola de la Conca de Barbarà

La Federació Agrícola de la Conca de Barbarà representa un cas de superació del sentit de sociabilitat en la nostra pagesia. El nostre pagès, tot i el seu individualisme, no repugna pas a la coordinació de les seves activitats amb les d'altres per a l'assoliment d'una comuna finalitat. La prova la tenim en què l'associació pagesa no ha sofert gairebé mai interrupció dintre la nostra història en una forma o altra. El que desdiiu més de l'esperit del pagès, és la coordinació ampla amb vastituds de fins, i càrregues oneroses que li imposin sacrificis i que importi alenada de continuació i que els ideals estiguin a aconseguir a llarg termini, paulatinament i en etapes successives. Sota aquest aspecte, la Federació Agrícola de la Conca constitueix un cas heroic de superació de l'esperit de la pagesia.

No és possible explicar a bastament aquest cas sense aprofundir en els homes que l'organitzaren i l'han sostingut i menat amb puny enèrgic i mà dreturosa. Ells pertanyen a aquesta aristocràcia de pagesos, que, criats a ciutat, l'esperit de la renaixença pairal els féu recobrar el sentit de la tradició i de la terra i la consciència de la classe de què llurs pares havien renegat. Fem una omissió respectuosa de tots els vius i actuals, per recordar amb tot esclat els noms de dos il·lustres desapareguts: En Poblet i Teixidó i En Josep Maria Rendé. Poblet infongué a la nostra primera federació agrària, els seus ideals i la seva contundent organització i les seves concepcions més enllà de la terra i dels interessos materials. Rendé amb la seva bonhomia, constituí un nucli vital d'afinitats, i amb la seva modesta porfídia i caudal inexhaustible d'energia voluntariosa, estimulà els peresosos, desvetllà els adormits, contingué els impulsius, alentà els defallits i empenyé a tots cap a la recerca del gran ideal. Tots, cal dir-ho, ben alt, són mereixedors de la més sadolla gratitud, per posar-hi a contribució l'aval de llur crèdit, sense el qual una obra d'aquesta mena, no hauria estat possible dur-la a compliment.

La Federació així sota aquest punt de mira, és l'obra de col·laboració de classes, coordinada vers uns fins més enllà dels interessos de classe, de més relleu i de més eficàcia, d'una pacificació social més eficient, que no pas havia estat bastida a la nostra terra. Els humils han estat i s'han vist coaccionats al compliment de llurs deures sota la força dolça en parenteria del compliment previ de sos deures de part dels rics o dels de categoria social més enlairada. La propietat en la Conca ha emplenat a bastament la seva funció social. Tots s'han nuat voluntàriament per solidaritzar-se amb una mateixa obra. Per això la terra, la mare terra, soca vivificant de tots, els ha infiltrat el sentit de la tradició i el sentit del progrés a la vegada, el qual procrea la veritable tradició, i els ha desvetllat comunament aquella altra consciència, qui està en un replà superior del de la consciència de classe i on tots els homes de bona voluntat d'una

mateixa nació s'hi senten germans, perquè s'hi troben uns i iguals. I així un esperit idealista ha menat sempre llurs destins i ha apaivagat les passions i ha embeinat aviat el gladi en les lluites inevitables.

Res té d'estrany, per això, que quan uns esperits enverinats i insocials, orbs i avalotats, truculents i venjatius de les derrotes que a un hom sovint li proporcionen les pròpies passions desfermades, forçosament han de recedir perduts, com ha esdevingut en el plet que s'acaba de fallar entre la Federació i un Sindicat, menat per homes rencorosos i sense seny. La justícia immanent és l'atribut de tots els grans ideals. I l'honestetat de mitjans constitueix sempre per endavant una penyora de bon averany i d'èxit definitiu. Es la trajectòria que marquen per damunt de les ziga-zagues i daltabaixos, tots els grans ideals de la humanitat a través de la història. L'Esperit mena la nau del món. I l'Esperit no pot ésser jamai víctima d'un escamot d'homes enroentits de males passions.

Fan bé els amics de la Conca i especialment de Montblanch de celebrar-ne la victòria. La seva festa pot ésser l'ocasió més bella per donar a conèixer arreu de la nostra nació l'obra vasta i admirable de la seva Federació agrària per tal que trobi més i més imitadors. Ha de constituir també un estimulament per als defallits que són més d'un. Palesament, els nostres Sindicats agrícoles travessen avui com una crisi. Més que no pas una crisi de creixença, és la crisi de la consolidació. És aquella crisi, sota la qual, l'esperit un xic las, es sent envaït de tedi i s'aplan quan passa de l'entusiasme del començament a la monotonia de la prossecució ordinària i repetida de la mateixa obra. I un punt de consolidació, de reforç per a una embranzida major cap al perfeccionament de l'obra, i l'abast més ample de l'ideal.

I per l'obra de la Federació agrícola de la Conca de Barbarà, la terra, la nostra terra, es demostrarà que no sols constitueix el dipòsit permanent de reserva de les forces materials per als destins de la nostra Història que labora i escriu la Ciutat, sinó també una avantguarda d'aquesta cap a conquerir el nostre pa de promissió, sota la llum de l'estel de les nostres cares esperances.

ANGEL GRAU

La violació del diumenge és l'auguri de totes les malvestats i és la fe apagada, la pregària abandonada, l'eternitat oblidada; és la supressió de Déu en la vida de l'home. Si un poble generalitzés aquestes faltes, seria un poble com altre no se n'hagués vist en el curs dels segles i un poble sense religió.

LLEÓ XIII

Aquest número ha passat per la censura governativa

L'equilibri econòmic i En Ramir de Maeztu

Hem escoltat aquests dies dues conferències sobre qüestions socials. No verament sociològiques, perquè En Ramir de Maeztu no és economista, ni pot ésser-ho, perquè li falta una formació bàsica, i la sociologia, puix és una part de l'Economia, no pot desentendre's dels fonaments econòmics.

Parlem aquí d'En Maeztu conferenciant, i no d'En Maeztu integralment, amb qui trobaríem sens dubte punts fonamentals de contacte, en el terreny filosòfic-moral.

En Ramir de Maeztu, en la seva primera conferència, s'ha mogut principalment dintre de la Producció Econòmica, i d'ella, dintre de les relacions entre dos dels tres factors, el Capital i el Treball. En les seves argumentacions, però, puix que prescindia de la base, i es fonamentava especialment en observacions personals a través dels seus viatges, ha mesclat sofisticament, conceptes de Canvi i de Consum, que, per a ésser degudament explicats, i molt més si els aportava com a proves de les seves afirmacions, havien de tenir altres fonaments que la Producció Econòmica.

En la segona, En Maeztu, sobretot en donar un lloc tan gran al diner, que mantes voltes confongué amb el Valor, volgué donar una concepció sintètica i original de l'Economia, sense que vegéssim més que una sèrie d'impressions o anècdotes econòmiques. La frase de la màquina de segar herba del jardí, per exemple, la utilitat social (Valor ?) de la qual enlairà amb una enumeració del cercle econòmic, que com a tal, i no com a prova, per ésser donada amb una lleugeresa i facilitat d'expressió, fou agradosa-ment aplaudida per un públic admirador.

Una crítica dels parlaments no és possible. Seria necessari tot un diccionari d'Economia, que anés puntualitzant conceptes. No podem, però, deixar de fer un petit comentari, sobre la primera de les conferències, la més econòmica d'ambdues.

El sentit de guerra entre el Capital i el Treball, l'existència del qual veu amargament l'il·lustre conferenciant, però sense capir-ne la necessitat, no és més que el sentit o la tendència vers l'equilibri econòmic de la Producció.

Aquest sentit, no es pot, *no es deu* fer desaparèixer, puix que és la causa més eficient per aconseguir la pau social o l'equilibri econòmic... (Es deu, això sí, regularitzar i suprimir tot odi, canviant el sentit de guerra pel d'emulació cristiana). Suprimiu les organitzacions obreres i en poc temps us trobareu en una època capitalista (sí, *capitalista*, encara que el senyor de Maeztu ho negués), com l'època Romana; capitalisme desequilibrat que conduí aquell Imperi al més gran dels desastres... Suprimiu les organitzacions capitalistes i us trobareu amb una Rússia, que, ofegada ja, sols pot ressuscitar instaurant de nou el capitalisme...

L'equilibri econòmic és necessari, i per a sostenir-lo, és necessària aquella doble tendència, no de guerra, sinó d'interès i acurament de drets de cada una de les dues forces dinàmiques de la Producció: el Capital i el Treball; la Naturalesa essent la força estàtica i latent, comú i base d'ambdues.

I per tot això, no pels seus arguments, té raó En Ramir de Maeztu, quan diu que als obrers els inte-

ressa la prosperitat del capitalisme, que els interessa sobretot, la intel·lectualitat dels directors (sobretot, quan, amb oportunitat, dona unes pinzellades sobre el segon educament), perquè l'equilibri econòmic suposa una relació, una interdependència tan íntima, que no pot resoldre's cap problema, sigui de Treball, sigui de Capital, sigui en fi social-econòmic, que no es resolgui integralment, si no es vol causar un motiu més de desequilibri.

Els patrons, els capitalistes, si volen guanyar més, han de fer guanyar més als obrers i aquest és el progrés econòmic-social; aquell qui augmenta el tenor de vida, aquell que fa, que avui dia, més en altres països que en el nostre, es pugui viure més còmodament, satisfer moltes més necessitats que fa un segle, quan les organitzacions capitalistes i socials-obreres estaven encara en llurs albors.

I amb tot això, sols fem que comentar sota un aspecte exclusiu econòmic, sense tocar l'aspecte moral de l'Economia, que sempre cal tenir en compte.

R. PERPIÑA GRAU

L'observança dels dies festius

El passat mes, la intenció general de l'Apostolat de l'Oració, aprovada i beneïda pel Papa, era aquesta del títol, i sobre aquest tema s'han escrit recentment coses molt bones per plomes autoritzades.

L'observança del diumenge és precepte diví, i precepte eclesiàstic, amb força també divina, l'observança dels altres dies festius.

L'observança del diumenge és més general perquè compta amb la coacció de l'Estat, que té establerta legalment aquesta observança; però com que no la té respecte als altres dies festius, els malavinguts amb els preceptes eclesiàstics es vengen profanant els dies alludits. Per aquest motiu es veuen inobservades les festivitats cabdals de l'any, com el mateix Nadal, com la gran diada de l'Ascensió, com la diada magna del Corpus.

Aquestes profanacions minvarien bon xic si de debò els catòlics ho volguessin. El dia que es faci, com ha de fer-se, una federació d'associacions piadoses per a promoure de comú acord i amb concertada acció els interessos religiosos, aquestes profanacions acabarien per desaparèixer. No hi ha res tan sensible com el calaix dels botiguers...

Però la profanació dels dies festius no té solament per contrari els comerciants sense escrúpols. Les diversions esbojarrades, els esports violents, la manca de pietat; els cinemes, les excursions, els concursos... quasi tota la vida que ara es viu, conspira contra la santificació de les festes.

Famílies piadosíssimes que abans no faltaven mai, en totes les festivitats, a la Missa major de la Catedral, o de la pròpia parròquia, ara no hi van. Persones devotes que, a més a més d'aquest sant costum, assistien, les tardes dels dies festius, a les funcions religioses, ara ja no se'n recorden. Cal dir-ho: si els bons cristians que combreguen al matí dels dies a Déu consagrats, anessin a visitar-lo a les tardes, no es veurien tan buides com es veuen les esglésies. Quina llàstima fan, bon Déu!

És, sobretot, la bogeria dels esports violents, i especialment el cinema, ço que ha ocasionat aquest dal-

tabaix de la vida cristiana en pobles i ciutats. I no és sols la vida piadosa qui en pateix d'aquests costums desordenats. La vida de família, tan intensificada abans, els dies de festa, en totes les llars de la nostra terra, avui dia es veu poc menys que retuda. La taula patriarcal, en tals diades es veu quasi deserta: fa plorar de veure-la. Pobres avis...

Recordava un venerable escriptor ara fa poc, els preceptes de Déu respecte a l'observança dels dies sants per Ell santificats, les terribles amenaces que es llegeixen en la Santa Escripura contra els profanadors de les festes; les falagueres promeses del

mateix Déu a favor dels fidels observants dels seus preceptes... Sembla que ja no se'n recorda ningú i, no obstant, amenaces i promeses s'estan complint arreu del món i a tot el llarg de la seva història, implacablement, magníficament, com si fos Déu mateix qui personalment, directament, s'ocupés en vindicar la veritat i en promoure l'exemplaritat dels càstigs i dels premis als quals ens referim.

Qui no ho veu clar com la llum meridiana és que està cec, o que tanca els ulls.

J.

Opinions d'altri

Josep Maria Salaverria tracta del problema de la mort, cabalment en el diari dels morts, on col·labora.

Ho fa en forma podem dir-ne clàssica, dialogal, sota el títol de *Ideas y Notas*.

"El Espectador" pregunta a "El Trágico" d'on ve, i "El Trágico" li contesta que ve d'abocar-se a les portes de la mort. (Clar és que l'un i l'altre són el mateix Salaverria.) "El Espectador" aleshores esbrina frefurós ço que "El Trágico" ha vist i sap de "ese misterio que todos los humanos quisiéramos al mismo tiempo conocer e ignorar".

I "El Trágico" li contesta: "Yo lo ignoro lo mismo que tú."

El diàleg va descabdellant-se després en vistes sempre al profund i paorós misteri de la mort, que té esgarriats i atuits els dos amics, sense que cap d'ells doni amb l'origen ni amb el procés ni amb la solució, del gran problema, de l'únic problema verament vital, que és el de la mort; problema que únicament domina la Religió, explicant-lo clarament i solucionant-lo d'una manera perfecta.

En el curs del diàleg, fortament curiós i molt erudit, es registren alguns disbarats, quasi naturals en boca dels agnòstics, o dels mal assabentats d'aquests punts transcendents de la Història, o dels mal preparats per a parlar de fets i doctrines relacionats amb el paorós misteri.

Aclaparats els dos dialogants pel mateix pes esporadidor del misteri, pregunta "El Espectador" a "El Trágico":

"Según eso, ¡oh trágico amigo que vienes de los umbrales de la muerte!, ¿sentirás sanción, reserva, desconfianza o desdén por la vida?"

I li contesta "El Trágico":

"Al contrario. ¡Oh, no! La vida es buena en su limitación. Sobre todo es irresponsable y sin culpa. Ese fué el error fundamental del Romanticismo, y lo que hace tan pueril y absurdo su gesto; lanzó sus maldiciones contra la vida, ¡como si la vida pudiera otorgar al hombre lo que no tiene! La protesta en este caso resulta candorosa; mucho más prudente será tomarle a la vida lo que ella, generosa en su limitación, está siempre dispuesta a regalarnos. ¡Y cuán dulces son todavía sus obsequios! ¿Me preguntáis si desdén o aborrezco la vida? Pero yo sigo siendo, al revés, un fiel amante de esa vida que conozco en todos sus secretos y que, sin embargo de su limitación, florece cada mañana tan bella como al principio.

Es grato ver el cielo azul y luminoso, el prodigio de las noches de luna, el inextinguible asombro del firmamento acibillado de estrellas, y asistir a la asunción de una nueva primavera viendo como se repite cada año con igual pri-

mor el milagro de la aparición de ese increíble lujo de la naturaleza que son las flores. Es grato sentir en la nuestra la mano del amigo. Dulce es la amistad, y más dulce todavía el amor, y la ternura, y oír la voz y la risa de la que amamos, y ver reflejarse en los ojos que nos miran la claridad profunda de su alma. Es conmovedora la alegría del ser que ha nacido de nuestra propia carne. Y el beso. Y los majestuosos horizontes; y el libro y el verso y la palabra que armonizan con nuestro espíritu; y escuchar ese otro milagro, ese otro lujo increíble de la naturaleza, que es la música. Grato es ponerse cada mañana a la obra con renovada ilusión, y trabajar la última obra con el entusiasmo con que labrábamos la primera, llena el alma de una desmedida aspiración de infinito."

Quina llàstima que aquest home que canta el goig de la vida terrenal, ignori, pel que es veu, completament la vida sobrenatural!

* * *

Heus ací un fragment de l'article de Lloyd George, publicat damunt les planes de *La Vanguardia*, sota el títol: "La pau o la guerra?"

"Viviendo en semejantes condiciones, los antagonismos de raza no tardan en disiparse. En Europa, las razas no se mezclan. No son entre sí vecinas, sino "extranjeras". Cada raza se agrupa dentro de sus propias fronteras y a sus individuos les hace leer historias de mortales conflictos que desde hace épocas persisten entre sus compatriotas y los odiosos extranjeros que viven más allá de los límites. Sus principales héroes nacionales son los hombres que mataron a esos enemigos de su patria. Los libros de historia que se enseñan en las escuelas de Europa son un largo registro de gloriosas luchas contra las astucias, la codicia y las opresiones del extranjero. Poco después de haber abandonado la escuela, los muchachos son llevados a los cuarteles para aprender el arte de matar a esos perniciosos extranjeros de más allá de la frontera. Uno o dos años de su vida transcurren exclusivamente consagrados a esta cruel preocupación. No necesitará poco tiempo cualquier Sociedad de Naciones, organizada en bien de la paz, para afirmar el pie en un continente cuya población está ejercitada desde la cuna en la desconfianza, el resentimiento y el odio.

La tarea de la Sociedad de Naciones se ve complicada aún más por la desesperada mezcla de razas a cada lado de las fronteras nacionales. La confusión de lenguas en los países limítrofes de Europa crea dos problemas que continuarán turbando la paz. Es el primero, la dificultad de decidir, de acuerdo con el principio wilsoniano de determinación propia, a qué lado de la frontera debe ser colocado un distrito determinado. Europa necesitará varias generaciones para digerir y asimilarse los Catorce Puntos. Cuando, en 1919, señalaron las fronteras, las potencias realizaron un honrado esfuerzo para averiguar el balance racial antes de que se trazase la raya para contar. Las cifras fueron desvergonzadamente desfiguradas por los partidarios interesados en ambos lados y allí donde había duda, los aliados, naturalmente, beneficiaron a sus propios amigos."

Fets de la setmana

Noblement ha confessat el Ministre d'Hisenda, senyor Calvo Sotelo, que les noves dades que van resultant del Pressupost de 1927 no confirmen pas les tan afalagadores que de primer antuvi aparegueren a favor de l'Erari públic; sense que això vulgui dir que s'hagi paralytitzat la marxa ascendent del fisc, gràcies no tant als nous impostos com al bon funcionament de la màquina fiscal recaptadora.

La recepció militar palatina del dia dels Reis encara es comenta pel nombre extraordinari de militars que hi concorregué, fins el punt de cridar l'atenció pública.

En el ram de noves polítiques cal registrar la següent:

"El Cap del Govern dirigí un telegrama circular als ex-ministres de la Corona qui es troben en condicions per a ocupar el càrrec de Conseller d'Estat, preguntant-los si estarien disposats a acceptar-lo, contestant afirmativament els senyors comte de Gimeno, Francos Rodríguez, Goicoechea, La Cierva, Silió, Villalba, Ortuño y comte de Lizárraga.

"Alguns han formulat excuses. Els que no han contestat són els senyors Andrade, Wais, Alcalá Zamora, Espada, Sánchez Toca, Montejo, Rivas (Natali), Weyler, marquès d'Alhucemas, Alvarado, marquès de Lema, Bergamín, Bugallal, Burgos Mazo, Armiñán, Chapaprieta i Garnica."

La represa de les sessions plenàries de l'Assemblea Nacional ha posat en enrenou el migrat camp polític subsistent. Els debats sobre regionalisme, sobre interessos econòmics, sobre el nou pla de Batxillerat, etc., han posat de manifest que l'A. N. no és tan anodina com alguns es creien. Alguns d'aquests debats recordaren els de les Corts en dies de gala. Primo de Rivera intervingué, declarant que els evitaria per tal que l'A. N. no caigui segons el seu ideari en els mateixos vicis que l'antic Parlament.

S'anuncia d'una manera oficiosa un gran projecte de reforma agrària, el qual ha començat a intrigar de debò els elements que es consideren afectats per ella. La premsa se n'ocupa, esperant, però, més clares noves respecte del mateix per a estudiar-lo a fons.

El R. D. sobre les Herències intestades fixa fins el quart grau incliusiu el dret dels hereus legals a les dites herències, i assenyala la destinació d'aquests béns quan passin a mans del fisc.

Un altre R. D. declara la prescripció als vint anys dels dipòsits abandonats.

Es comenta la reelecció del capítol socialista Largo Caballero per a membre del Consell d'Estat. Els nuclis obrers catòlics no els tenen en compte els honorables membres de tan alt organisme quan tracten d'elegir la representació obrera. No deuen saber que existeixen, i això que en nombre, si no en organització i soroll, són molts més que els obrers socialistes.

L'Encíclica que sobre la unió de les Esglésies cristianes publica el Papa Pius XI commociona fortament a tot el món cristià i àdhuc a tots els homes que segueixen amb interès els esdeveniments cabdals. El Papa demostra i declara la impossibilitat de tal unió, que sols és possible retornant a la gran Casa pairal catòlica romana els fills dissidents.

Un altre esdeveniment ressonant de la setmana ha estat l'assistència de 21 Repúbliques americanes al Congrés pan-americà de l'Havana. Coolidge — que hi anà amb un seguici verament imperial i rodejat de policies especials per a evitar possibles atemptats —, ha pronunciat un gran discurs en inaugurar-se el Congrés. El President dels Estats Units ha fet ressaltar la realitat geogràfica que uneix i personalitza les dues Amèriques per a la comú promoció i defensa dels interessos llurs; tendint les seves solemniais declaracions a buscar una super estructura basada en la famosa doctrina de Monroe, i això amb molt tacte i amb suma habilitat. La gravíssima qüestió de Nicaragua l'ha escamotejada hàbilment Coolidge, i amb més habilitat encara ha reclamat per a la seva nació l'hegemonia de les Amèriques tan diverses en Religió, raça, llenguatge, costums i interessos.

La reapertura de les Cambres franceses ha reafirmat la posició política del govern de Poincaré, que va portant a port la nau de les finances, a punt de naufragar un any enrera. Quant tot vagi vent en popa, els partits del Cartell maçònic, presidits per l'actual ministre d'I. P. Herriot, daran a Poincaré en premi dels seus colossals èxits, la *puntilla*. No s'amaguen pas de dir-ho.

El govern dels Soviets està arbitrant mitjans per a fer front als conflictes de la fam que sovintegen arreu d'aquella infortunada nació a causa de la pèrdua de les collites i la pèssima administració soviètica. També treballa per a descristianitzar més ràpidament al poble, perquè ara, durant les festes de Nadal, ha observat aquell govern que s'han celebrat a tota la Rússia amb universal i fervent devoció, com mai, cosa que ha esparverat els bolxevistes.

Altra de les preocupacions del govern rus és el restabliment de les grans Acadèmies tsaristes que de primer antuvi suprimí, condemnant a la mort per inanició a tots els seus membres com a inútils i sospitosos.

A desgrat de totes les campanyes per la pau i el previ desarmament de les potències, la lluita per a la supremacia naval entre Anglaterra i els Estats Units està ja declarada i en marxa frenètica. La Gran Bretanya ha manifestat oficiosament i gallarda que no es deixarà superar pels ianquis en el poder marítim, única i suprema garantia de la seva existència.

La nova llei francesa sobre exportació de capitals ha causat l'efecte contraproductiu que el govern francès esperava. Els grans capitals que havien emigrat de França, clandestinament molts d'ells, hi tornen. En el que no està afortunat el govern francès és en la seva errada política assimilita en les terres que foren d'Alemanya, la qual posa massa a prova la bona amistat que amb tant d'encert cultiven els dos governs, abans de Locarno tan antagonics.

Als lectors que ens demanen que parlem dels successos de Mèxic només podem dir-los que en aquell desolat ex-imperi tot segueix, si fa no fa, com abans, i que és cosa de pregar molt a Déu pels nostres pobres germans d'aquelles llunyanes terres.

Noticiari

LA FESTA DE SANT RAMON DE PENYAFORT

Subscripció

	Ptes.
Donatius anteriors	48
F. M. Y.	25
C. R.	1'25

El dilluns, 23 gener, diada de Sant Ramon de Penyafort, es celebrarà a la Seu, a les vuit del matí, un ofici en l'altar del sepulcre del Sant, al qual queden convidats tots els devots de l'insigne "Confés de reis i de papes", que no dubtem voldran augmentar amb llur presència el lluïment de la festa que significarà la restauració de la pietat popular envers la gloriosa relíquia de l'antic Patró de Barcelona.

* * *

El dibuix a ploma que representa l'altar del Sepulcre i que honora la primera pàgina del present número és degut a la pulcra mà de nostre bon amic En Francesc de P. Jené, tret de fotografia. Detalls sobre aquest sepulcre es trobaran al número 296 de CATALUNYA SOCIAL (22 gener 1927), especialment a la monografia de l'Arxiver Mn. Josep Mas, ara per dissort malalt i a qui desitgem de cor que Sant Ramon guareixi.

Espanya

Com a mostra de la propaganda editorial anti-blasfema, és de remarcar que des de primers d'any apareix transformada en mensual i sota l'epígraf "Catalunya Antiblasfema", la revista trimestral "La Creuada".

—Ha sortit, òrgan de la Lliga del Bon Mot de Calaf, una fulla mensual de propaganda. Ha estat traduït a l'espanyol sota l'epígraf "El Libro de la Mujer", "El Llibre de les Dones" d'Ivon l'Escop que tant facilita, segons experiència comprovada, l'actuació antiblasfema en la llar. També s'ha editat en fullet a part, "Els Mesos de l'any" del propi propagandista en els quals hom veu espurnejar ací i allà elogis del Bon Mot i blasmes contra la blasfèmia.

—S'ha establert una Escola oficial de Floricultura i Horticultura en el Palau reial d'Aranjuez.

—La Cooperativa de Cases Barates titulada Els Amics, de Lleyda, ha obtingut del Govern un préstec de 366.500 pessetes i una prima de 111.500 per a la construcció de 21 casa per als seus socis.

—L'Ajuntament de Sevilla estudia la construcció de dues mil cases humils a raó de 5.000 pessetes cada una.

—El Sindicat Catòlic d'Almazora (València), fundat fa onze anys, ha fet prodigis. Als deu dies d'acabat l'exercici anyal, ha pogut celebrar l'assemblea reglamentària. Els resultats del de 1927 són estupendos: Ha girat 93 milions de pessetes; n'ha prestat tres i mig; n'ha guanyat més de mig; construeix una gran Casa social amb locals per a tota classe de conveniències agrícoles, etc. Mereix que se'n parli detingudament.

—Durant la darrera setmana la "Caixa de Pen-

sions per a la Vellesa i d'Estalvis" ha cobrat per imposicions d'estalvi 7.246.992 pessetes i ha pagat per reintegres d'estalvi 6.721.279 pessetes, resultant una diferència de 525.713 pessetes a favor de les imposicions. En la mateixa setmana s'obriren 1493 llibretes noves.

—Un diari de Madrid es queixa perquè els vellets ja no saben a on anar a pendre el sol des de que es multipliquen les cases massa altes. A Barcelona anem seguint el mateix camí. Dintre pocs anys, si perdura la moda ianqui en les construccions...

—La Joventut Catòlica d'Astúries desenrotlla una molt plausible activitat, particularment en promoure la vida parroquial, que és la veritable vida de l'Església.

—La Comissió de l'A. N. encarregada del projecte de l'Estatut de la Premsa diuen que el té avançat, però la premsa diuen que no vol saber-ne res...

—L'Estat ha adquirit el grandios Palau del Gel, que ha fracassat de gelor... per a diverses institucions públiques que és de desitjar que no es gelin també.

—La "Junta Central de la Acció Social Agrària" torna a tractar del problema de la "Rabassa morta" per a donar-li solució. Convindria que l'estudiés bé.

—El benemèrit Institut Català de Sant Isidre Llauredor ha celebrat la seva junta anyal reglamentària que ha posat de manifest la seva puixança baix tots conceptes. Pot estar-ne ben satisfet el seu digne President senyor Baró d'Esponellà.

—S'està estudiant la repoblació forestal d'Almeria. Per què no la de tota la península?

—Sovint s'anuncien i es porten a cap campionats de ballarins que ballen dies i més dies com unes baldufes amb cames. Creiem que són espectacles que diuen poc pels qui els donen i pels qui els comporten. Fins els simis se'n darien pena...

—Sobre el ja famós Codi Social de Malines, de què ja tenen bona notícia els lectors de CATALUNYA SOCIAL i del qual s'ocupa ara per a propagar-lo l'Acció Popular, ha donat a Madrid una lluminosa conferència el nostre il·lustre amic don Alvaro López Núñez, un dels homes socials més benemèrits de la nostra pàtria.

—S'han separat del partit socialista els obrers de Barros i Langreo per no haver-ne rebut cap ajut metàl·lic. Si haguessin valgut les promeses...

—Sembla que s'han presentat insuperables dificultats, ara per ara, per a la constitució del projectat partit liberal-socialista. S'hi troben molt rebé els capitosos socialistes amb aquest bon govern.

Estranger

Els bisbes anglicans anglesos han projectat un altre llibre ritual d'oracions. Veurem si els laics de la Cambra dels Comuns voldran aprovar-lo...

—Han estat posats a l'Index romà tres nous llibres dels quefes de l'"Acció Francesa". Els tres continuen la campanya consabuda contra l'Església de Déu i el Papa Pius XI.

—Stalin, el nou dictador rus, ha deportat a la Sibèria més de 40 caps de l'oposició, entre ells Trotzki, Zinovief, etc. És un medi expeditiu per a lliurar-se'n.

La revolució russa ja ha començat la davallada típica de totes les revolucions, devorant els seus principals promotors.

JARRE PUIG

XAROP PUIG

preparat per Z. Puig.—RIPOLL

Antiga i acreditada preparació per a combatre les pulmonies, bronquitis, catarros, tos i totes les afeccions de l'aparell respiratori.

Seixanta anys d'èxits continus.

De venda: en totes les farmàcies i centres d'específics.

LA BIBLIA

DE

MONTSERRAT

Aquesta traducció dels textos originals de la Bíblia amb el corresponent comentari, constarà de 23 volums de més de 300 pàgines en gran format. Únicament es ven per subscripció a tota la sèrie de volums. El preu de cada volum relligat és de 30 ptes. El pagament s'efectuarà a l'entrega de cada volum.

Demaneu prospectes especials al R. Pare Administrador de les Publicacions.

MONESTIR DE MONTSERRAT (BARCELONA)

Ganivets, navalles, tisores i tota mena d'articles de tocador

Taller d'esmolador navalles i altres eines de tall

PLAÇA DEL PI, 3 (davant l'Església)

Acadèmia Cots

Direcció general: Portal de l'Angel, 10--BARCELONA

FUNDADA EN 1879

Telèfon 5041 A.-Apartat 782

CLASSES SELECTES separats els dos sexes per diferents pisos i escales

COMERÇ - IDIOMES

Procediments eminentment pràctics

CLASSES GENERALS, QUOTA MODICA

Constantment l'ACADEMIA COTS rep demanda d'alumnes per ocupar bones places.

ASSIGNATURES: Teneduria.—Càlcul.—Lletra comercial.—Correspondència.—Mecanografia.—Taquigrafia.—Francès i Anglès.—Alemany.—Classificació i Arxiu.—Alts estudis comercials.—Ortografia.—Dibuix industrial.—Linguòfons.—Màquines de calcular, etc.

Companyia Transatlàntica VAPORS CORREUS ESPANYOLS

Serveis Regulars

RAPID	} Espanya-Nova York	
DIRECTE		9 expedicions a l'any.
RAPID: Nord d'Espanya a Cuba i Mèxic		16 expedicions a l'any.
EXPRESS: Mediterrani i l'Argentina		14 expedicions a l'any.
LINIA: Mediterrani-Cuba-Mèxic-Nova Orleans		14 expedicions a l'any.
" Mediterrani, Costa Firme i Pacífic		11 expedicions a l'any.
" Mediterrani a Fernando Pó		12 expedicions a l'any.
" a Filipines		3 expedicions a l'any.

Servel tipus Gran Hotel. - T. S. F. - Radio-telefonía. - Orquestra. - Capella, etc., etc.

Per informes, a les Agències de la Companyia en els principals ports d'Espanya. A Barcelona oficines de la Companyia: Plaça Medinaceli, 8

NO POT MANCAR EN CAP CASA

LA PARAULA CRISTIANA

Revista mensual: 100 pàgs. de text

Subscripció: Un any, 25 ptes.

Mig any, 15 ptes.

Número solt, 2'50 ptes.

Administració: C. dels Angels, 22 i 24
BARCELONA

URALITA

EL MILLOR MATERIAL PER A COBERTES

FRANQUEO CONCERTADO